

POSTANOWIENIE

Dnia 20 listopada 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Gonera (przewodniczący)

SSN Jolanta Frańczak

SSN Piotr Prusinowski (sprawozdawca)

w sprawie z odwołania M.T.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w T.
z udziałem zainteresowanej P. Spółki Akcyjnej w K. (wcześniej P. Spółka z
ograniczoną odpowiedzialnością w P.)
o ustalenie choroby zawodowej
na skutek skargi ubezpieczonego o wznowienie postępowania zakończonego
prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w P. z dnia 30 września 2014 r., sygn.
akt V Ua (...),
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 20 listopada 2019 r.,
zażalenia ubezpieczonego na postanowienie Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w P.
z dnia 28 marca 2019 r., sygn. akt V Ua (...),

I. oddala zażalenie,

**II. zasądza od M.T. na rzecz P. Spółka Akcyjna w K. 240 zł
(dwieście czterdzieści) tytułem zwrotu kosztów postępowania
zażaleniowego.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 28 marca 2019 r. Sąd Okręgowy w P. odrzucił skargę M.T. o wznowienie postępowania.

Skarga została wniesiona na podstawie art. 403 § 2 k.p.c. Dotyczyła postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w P. z dnia 30 września 2014 r. Skarżący wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku przez uwzględnienie odwołania w całości oraz ustalenie, że M.T. zapadł w związku z zatrudnieniem na chorobę zawodową, polegającą na upośledzeniu narządu słuchu w postaci obustronnego trwałego odbiorczego ubytku słuchu typu ślimakowego lub czuciowo-nerwowego;

- dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z dokumentu w postaci pism ubezpieczonego z dnia 25 maja 2017 r. skierowanych do: NZOZ Centrum Słuchu i M., Instytutu Fizjologii i Patologii Słuchu, Samodzielnego Szpitala Wojewódzkiego im. [...] w P., Centr Medycznych M., M., Instytutu Fizjologii i Patologii Słuchu PZOZ wraz z potwierdzeniami ich nadania na okoliczność skierowania przez ubezpieczonego zapytań do tych podmiotów, dotyczących przeprowadzonych z jego udziałem badań słuchu oraz przedłożenia przez ubezpieczonego wniosku o przesłanie stosownej dokumentacji medycznej, podjęcia przez M.T. działań zmierzających do pozyskania dowodów potwierdzających występowanie u niego objawów choroby zawodowej w okresie dwóch lat od zakończenia pracy, reakcji podmiotów, do których zapytanie zostało skierowane;

- dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z dokumentu w postaci: wyniku badania słuchu - audiometrii totalnej M.T. wykonanego 29 listopada 2007 r. w Niepublicznym Zakładzie Opieki Zdrowotnej Centrum Słuchu i Mowy M. na okoliczność wystąpienia u ubezpieczonego objawów choroby zawodowej spowodowanej hałasem, wyrażonej podwyższeniem progu słuchu o wielkości co najmniej 45 dB w uchu lepiej słyszącym, obliczonego jako średnia arytmetyczna dla częstotliwości audiometrycznych 1, 2 i 3 kHz w okresie dwóch lat od zakończenia pracy w narażeniu zawodowym, przeprowadzenia badania w okresie dwóch lat od dnia zakończenia świadczenia przez M.T. w warunkach narażenia zawodowego, daty sporządzenia niniejszego dokumentu - kserokopii poświadczonej za zgodność z oryginałem w dniu 5 czerwca 2017 r.;

- przeprowadzenie opinii uzupełniającej Instytutu Fizjologii i Patologii Słuchu, Światowego Centrum Słuchu - Poliklinika Przychodnia Specjalistyczna z dnia 29 czerwca 2017 r. sporządzonej przez dr n.med. G. T. na okoliczność sporządzenia opisu badania słuchu z dnia 29 listopada 2007 r. na zlecenie M.T., wystąpienia u ubezpieczonego objawów choroby zawodowej.

Organ rentowy oraz zainteresowana „P.” Spółka z o.o. w P. wnieśli o oddalenie skargi.

Sąd Okręgowy ustalił, że decyzją z dnia 11 marca 2010 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych - Oddział w T. odmówił wnioskodawcy M.T. prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu choroby zawodowej. Sąd Okręgowy w P. oddalił apelację wnioskodawcy M.T. od wyroku Sądu Rejonowego w P. z dnia 17 września 2013 r. W postępowaniu tym Sąd Okręgowy uznał za prawidłowe poczynione przez Sąd Rejonowy ustalenia faktyczne, z których wynikało, że M.T. w okresie od października 1996 r. do września 1998 r. pracował w Fabryce Maszyn Górniczych P. w P. jako pracownik obsługi wytaczarki, frezarki i tokarki w narażeniu na hałas w granicach 85,0 dB. Hałas miał natężenie przekraczające normatyw higieniczny. W okresie od lutego 2000 r. do października 2006 r. wnioskodawca pracował w „P.” Spółka z o.o. w P. na stanowisku suwnicowy - wytaczacz, suwnicowy - tokarz w narażeniu na hałas w granicach od 81,7 dB do 86,7 dB. Podczas badania w dniu 22 czerwca 2006 r. stwierdzono u wnioskodawcy w trakcie badania audiometrycznego dużego stopnia obustronny ubytek słuchu w zakresie wysokich częstotliwości. Na tej podstawie lekarz profilaktyk uznał wnioskodawcę za niezdolnego do kontynuowania pracy w narażeniu na hałas przemysłowy przekraczający wartość 85dB. Stwierdzona niezdolność do pracy była przyczyną zwolnienia wnioskodawcy z pracy. Państwowy Powiatowy Inspektor Sanitarny w P. decyzją Nr (...) z dnia 28 maja 2007 r. nie stwierdził u wnioskodawcy M.T. choroby zawodowej - obustronnego trwałego ubytku słuchu typu ślimakowego spowodowanego hałasem, wyrażonego podwyższeniem progu słuchu o wielkości co najmniej 45dB w uchu lepiej słyszącym, obliczonym jako średnia arytmetyczna dla częstotliwości audiometrycznych 1,2 i 3 kHz. Państwowy Wojewódzki Inspektor Sanitarny w Ł. decyzją Nr (...) z dnia 31 lipca 2007 r. utrzymał w mocy powyższą decyzję. Podczas badania wnioskodawcy w Poradni Chorób Zawodowych

Wojewódzkiego Ośrodka Medycyny Pracy w Ł. stwierdzono u niego obustronny odbiorczy ubytek słuchu pozaślimakowatego o wielkości: w uchu prawym - lepiej słyszącym - 41 dB, w uchu lewym 50dB. Podczas kolejnych badań w Przychodni Chorób Zawodowych Instytutu Medycyny Pracy w Ł. ponownie ustalono obustronny ubytek słuchu typu pozaślimakowatego o wartości jedynie 40 dB, stwierdzono wówczas także dysfunkcję prawego błędnika, co nie jest charakterystyczne dla zawodowych ubytków słuchu. Sąd Okręgowy ustalił również, że w trakcie postępowania merytorycznego u wnioskodawcy stwierdzono obustronny niedosłuch zmysłowo-nerwowy wysokoczęstotliwościowy znacznego stopnia, niedający jednak podstaw do stwierdzenia u wnioskodawcy choroby zawodowej. Wykonane w dniu 6 stycznia 2009 r. badanie audiometryczne wnioskodawcy w Klinice Audiologii Instytutu Fizjologii i Patologii Słuchu w W. wykazało ubytek słuchu jako średnią dla częstotliwości audiometrycznych 1,2 i 3 kHz dla ucha prawego 38 dB i 40 dB dla ucha lewego. Podczas badania z dnia 2 maja 2011 r. audiogram wykazał dalej postępujące uszkodzenie narządów słuchu. Sąd Okręgowy uznał, że kluczowe w tym zakresie było rozstrzygnięcie, czy schorzenie, na które cierpi ubezpieczony, ma wszystkie znamiona choroby zawodowej wymienionej w wykazie chorób zawodowych, jak również czy udokumentowane objawy chorobowe upoważniające do rozpoznania choroby zawodowej powstały w okresie określonym w załączniku do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 czerwca 2009 r. w sprawie chorób zawodowych w aspekcie przepisów art. 235¹ i nast. k.p. i rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 czerwca 2009 r. w sprawie chorób zawodowych (Dz.U. Nr 105, poz. 869). Sąd odwoławczy stwierdził, że wykaz chorób zawodowych stanowi załącznik do rozporządzenia, a w § 2 rozporządzenia zawarto jednostki chorobowe uznane za choroby zawodowe, a także okresy, w których wymaga się wystąpienia udokumentowanych objawów chorobowych po zakończeniu pracy w narażeniu zawodowym. W wykazie ujęto 26 różnych jednostek chorobowych, które zgodnie z obecnym poziomem wiedzy medycznej zostały uznane za spowodowane warunkami pracy, a dodatkowo cechują się typowością i powszechnością ich występowania, przy czym dla choroby zawodowej słuchu wyznaczono pod pozycją 21 wykazu parametry nakazujące rozumieć to schorzenie, jako obustronny trwały odbiorczy ubytek słuchu typu ślimakowego lub czuciowo-nerwowego

spowodowanego hałasem, wyrażony podwyższeniem progu słuchu o wielkości co najmniej 45 dB w uchu lepiej słyszającym, obliczonym jako średnia arytmetyczna dla częstotliwości audiometrycznych 1, 2 i 3 kHz. W tym kontekście Sąd Okręgowy podniósł, że przeprowadzone u wnioskodawcy badanie audiologiczne wykazało obustronny odbiorczy ubytek słuchu typu pozaślimakowego spowodowanego hałasem o wielkości w uchu prawym 41,6 dB, zaś w uchu lewym 50 dB. Ponadto wyniki badania tympanometrycznego potwierdziły brak patologii ucha środkowego obustronnie oraz świadczą o pozaślimakowym charakterze uszkodzenia słuchu.

W trakcie postępowania z odwołania od decyzji organu rentowego Sąd Rejonowy dopuścił dowód z opinii dwóch biegłych lekarzy medycyny pracy oraz otolaryngologa oraz z opinii Kliniki Otolaryngologii (...) Uniwersytetu Medycznego w W.. Biegli uznali, że jakkolwiek skarżący pracował w okresie od 2000 r. do 30 września 2006 r. w warunkach, w których występował czynnik szkodliwy dla zdrowia w postaci hałasu, jednakże zdiagnozowane u niego schorzenie nie odpowiadało opisowi choroby zawodowej. Sąd Okręgowy szczegółowo omówił zgromadzony materiał dowodowy, w szczególności odwołał się do wyrażonego we wszystkich opiniach poglądu, że w okresie 2 lat od narażenia na hałas, to jest do dnia 30 września 2008 r., M.T. - cierpiąc na niedosłuch - nie miał objawów umożliwiających rozpoznanie u niego choroby zawodowej w postaci opisanej pod pozycją 21 załącznika do rozporządzenia.

Po przedstawieniu przebiegu postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem z dnia 30 września 2014 r. Sąd Okręgowy rozpoznający skargę o wznowienie postępowania stwierdził, że w dniu 29 listopada 2007 r. w Niepublicznym Zakładzie Opieki Zdrowotnej Centrum Słuchu i Mowy M. w W. wykonano z udziałem M.T. badanie słuchu - audiometrii totalnej, potwierdzające istnienie u niego średniego ubytku słuchu, wyznaczonego jako średnia arytmetyczna progu czułości słuchu dla częstotliwości 1, 2 i 3 kHz, wynoszącego w prawym uchu 45dB, a w uchu lewym 46,67 dB - rozpoznanie: niedosłuch odbiorczy obustronny wysokoczęstotliwościowy (częściowa głuchota). Oryginał wyniku badania słuchu wykonanego 29 listopada 2007 r. został wydany M.T. w dniu wykonania badania, zaś kopia została zachowana w dokumentacji placówki. Fakt wydania wyniku badania pacjentowi nie był w żaden sposób potwierdzany przez

pacjenta, Centrum nie dysponuje potwierdzeniem odbioru wyniku badania przez M.T. Nie było możliwości, aby pacjent nie otrzymał wyników badania, ponieważ były one omawiane z lekarzem, który zawsze posługiwał się oryginałem badania, taka procedura obowiązywała w Niepublicznym Zakładzie Opieki Zdrowotnej Centrum Słuchu i Mowy M. w 2007 r. Skarżący nie złożył opisanego wyniku badania w toku sprawy toczącej się z jego odwołania od decyzji ZUS z dnia 11 marca 2010 r. W dniu 25 maja 2017 r. skarżący skierował do: NZOZ Centrum Słuchu i Mowy M., Instytutu Fizjologii i Patologii Słuchu, Samodzielnego Szpitala Wojewódzkiego im. [...] w P., Centr Medycznych M., M., Instytutu Fizjologii i Patologii Słuchu PZOZ zapytania, dotyczące przeprowadzonych z jego udziałem badań słuchu. W odpowiedzi na powyższe pismo skarżący otrzymał z Niepublicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej Centrum Słuchu i Mowy M. w W. wynik badania słuchu z 29 listopada 2007 r. W dniu 7 czerwca 2017 r. Centrum Słuchu i Mowy Sp. z o.o. (uprzednio NZOZ Centrum Słuchu i Mowy) wystawiło fakturę VAT nr (...) która obciąża ubezpieczonego kosztami wysyłki dokumentu. Podmiot medyczny wysłał powyższy dokument do M.T. w dniu 8 czerwca 2017 r., co potwierdza data stempla pocztowego na kopercie.

Mając na uwadze przedstawione okoliczności, Sąd Okręgowy uznał, że skarga o wznowienie postępowania powinna zostać odrzucona. Jako podstawę wznowienia postępowania skarżący wskazał wykrycie nowych środków dowodowych w postaci badania słuchu - audiometrii totalnej wykonanego w dniu 29 listopada 2007 r. w Niepublicznym Zakładzie Opieki Zdrowotnej Centrum Słuchu i Mowy M.. Podstawą wznowienia miałyby być zatem art. 403 § 2 k.p.c., zgodnie z którym można żądać wznowienia postępowania w razie późniejszego wykrycia prawomocnego wyroku, dotyczącego tego samego stosunku prawnego, albo wykrycia takich okoliczności faktycznych lub środków dowodowych, które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy, a z których strona nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu. Przedmiotem postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego z dnia 30 września 2014 r. było rozstrzygnięcie, czy stwierdza się u M.T. chorobę zawodową w związku z istotnym pogorszeniem się słuchu. Ubezpieczony podstawy wznowienia tego postępowania upatruje w wykryciu wyniku badania słuchu - audiometrii totalnej wykonanego 29

listopada 2007 r. w Niepublicznym Zakładzie Opieki Zdrowotnej Centrum Słuchu i Mowy M. w W. oraz opinii uzupełniającej Instytutu Fizjologii i Patologii słuchu z dnia 29 czerwca 2017 r. W obliczu tych twierdzeń Sąd Okręgowy wskazał, że w orzecznictwie przyjmuje się, że podstawą wznowienia nie może być każdy nowy środek dowodowy, lecz tylko taki, który dotyczy przedmiotu sporu, istniał już w czasie trwania prawomocnie zakończonego postępowania, a z którego strona nie mogła skorzystać, gdyż był jej nieznany i nie został wówczas ujawniony. Według wykładni art. 403 § 2 k.p.c., przyjętej w doktrynie i orzecznictwie, okoliczności i dowody później wykryte to okoliczności w poprzednim postępowaniu w ogóle nieujawnione i nieznane stronom. Nie odnosi się to pojęcie do okoliczności i dowodów jawnych z materiału poprzedniego postępowania, a tylko niedostrzeżonych przez stronę lub sąd (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 15 maja 1968 r., I CO 1/68, OSNC 1969 nr 2, poz. 36). Przewidziane w art. 403 § 2 k.p.c. „wykrycie” środków dowodowych, z których strona nie mogła skorzystać w postępowaniu, odnosi się do dowodów wówczas istniejących, lecz nieznanymi stronom, a także do dowodów, których w czasie poprzedniego postępowania nie można było powołać, gdyż dopiero po jego zakończeniu pojawiła się możliwość ich przeprowadzenia. Z przepisu wynika, że późniejsze wykrycie okoliczności faktycznych lub środków dowodowych może stanowić podstawę wznowienia postępowania tylko wówczas, gdy te okoliczności lub dowody pozostają potencjalnie w związku przyczynowym z wynikiem sprawy (w szczególności dotyczą podstawy faktycznej powództwa - por. postanowienie Sądu Najwyższego z 24 maja 1982 r., II CO 1/82, OSP 1984, z. 2, poz. 27), a strona nie mogła z nich skorzystać. Niemożliwość skorzystania w poprzednim postępowaniu z określonych okoliczności faktycznych lub środków dowodowych nie zachodzi, gdy istniała obiektywna możliwość powołania ich w tym postępowaniu, a tylko na skutek opieszałości, zaniedbania, zapomnienia czy błędnej oceny potrzeby ich powołania strona tego nie uczyniła (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 10 lutego 1999 r., II CKN 807/98). Podobne stanowisko zajął Sąd Najwyższy w postanowieniu z 12 października 2017 r., I UZ 33/17, w którym stwierdził, że przewidziane w art. 403 § 2 k.p.c. „wykrycie” środków dowodowych, z których strona nie mogła skorzystać w postępowaniu, odnosi się do dowodów wówczas istniejących, lecz nieznanymi

stronom, a także do dowodów, których w czasie poprzedniego postępowania nie można było powołać, gdyż dopiero po jego zakończeniu pojawiła się możliwość ich przeprowadzenia. Z przepisu wynika, że późniejsze wykrycie okoliczności faktycznych lub środków dowodowych może stanowić podstawę wznowienia postępowania tylko wówczas, gdy te okoliczności lub dowody pozostają potencjalnie w związku przyczynowym z wynikiem sprawy.

Odnosząc powyższe uregulowania do realiów obecnej sprawy, Sąd Okręgowy stwierdził, że nie wystąpiły przesłanki z art. 403 § 1 k.p.c. Dokument, na który powołuje się skarżący w skardze o wznowienie postępowania, był mu znany już w toku postępowania w sprawie, jednakże na skutek zapomnienia, przeoczenia, skarżący nie przedłożył go Sądowi w toku postępowania. M.T. otrzymał wyniki badania słuchu - audiometrii totalnej wykonanego 29 listopada 2007 r. w Niepublicznym Zakładzie Opieki Zdrowotnej Centrum Słuchu i Mowy M. w dniu wykonania tego badania. Okoliczność powyższa wynika z pism prezesa zarządu Centrum Ł. . z dnia 23 kwietnia 2018 r. oraz z dnia 31 sierpnia 2018 r., jak również z jego zeznań złożonych w dniu 13 lutego 2019 r. przed Sądem Rejonowym w P.. Sąd w tym kontekście zauważył, że sam skarżący na rozprawie w dniu 10 kwietnia 2018 r. stwierdził, iż nie pamięta, czy otrzymał przedmiotowy wynik badania. Dlatego też, mając powyższe rozważania na uwadze, Sąd Okręgowy uznał, że wobec nie oparcia skargi o wznowienie postępowania na ustawowej podstawie, zasadne było jej odrzucenie na podstawie art. 410 § 1 k.p.c.

Zażalenie wywiódł ubezpieczony, zarzucając rozstrzygnięciu naruszenie:

- art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 406 k.p.c. przez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego i nieprawidłowe przyjęcie, że wynik badania słuchu - audiometrii totalnej M.T. przeprowadzonego w dniu 29 listopada 2007 r. w Niepublicznym Zakładzie Opieki Zdrowotnej Centrum Słuchu i Mowy M. (obecnie: C. Sp. z o.o.) był znany wnioskodawcy w toku poprzedniego postępowania w sprawie;

- art. 403 § 2 k.p.c. przez jego niezastosowanie i odrzucenie skargi M.T. o wznowienie postępowania z dnia 10 sierpnia 2017 r., podczas gdy *in casu* doszło do wykrycia okoliczności faktycznych lub środków dowodowych, które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy, a z których wnioskodawca nie mógł skorzystać w

poprzednim postępowaniu, bowiem wynik badania słuchu - audiometrii totalnej M.T. przeprowadzonego w dniu 29 listopada 2007 r. w Niepublicznym Zakładzie Opieki Zdrowotnej Centrum Słuchu i Mowy M. (obecnie: C. Sp. z o.o.) został przez M.T. uzyskany dopiero w czerwcu 2017 r.;

- art. 410 § 1 k.p.c. w związku z art. 403 § 2 k.p.c. przez jego bezzasadne zastosowanie i odrzucenie skargi M. . o wznowienie postępowania jako nieopartej na ustawowej podstawie, podczas gdy wykryto środki dowodowe, z których M.T. nie mógł skorzystać w poprzednim postępowaniu, a które mogły mieć wpływ na wynik sprawy, a zatem istniała podstawa skargi o wznowienie postępowania wskazana w art. 403 § 2 k.p.c.

Kierując się zgłoszonymi zarzutami ubezpieczony domagał się uchylenia zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Rozstrzygnięcie Sądu Okręgowego jest trafne. Sporna jest tylko jedna okoliczność. Chodzi o datę w której ubezpieczony dowiedział się (otrzymał informację) o badaniu przeprowadzonym w dniu 29 listopada 2007 r. w Niepublicznym Zakładzie Opieki Zdrowotnej Centrum Słuchu i Mowy M.. Decyduje ona o tym, czy ziściła się albo nie wystąpiła przesłanka z art. 403 § 2 k.p.c. Przyjmując wersję uznaną przez Sąd Okręgowy za miarodajną, okazuje się, że z przedmiotowego dowodu skarżący mógł skorzystać w poprzednim postępowaniu, a zatem nie wystąpiły przesłanki do wznowienia postępowania. Danie wiary twierdzeniom ubezpieczonego prowadzi do przeciwnego wniosku. Sąd Najwyższy nie ma podstaw aby kwestionować ustalenie Sądu Okręgowego. Zostało ono uwiarygodnione zeznaniami świadka. Oczywiście jest, że świadek nie jest w stanie potwierdzić jednostkowego doręczenia oryginału badania, przedstawiona przez niego procedura, a także zastrzeżenie, że była ona przestrzegana, wydatnie wzmacnia pogląd o doręczeniu wnioskodawcy treści badania z dnia 29 listopada 2007 r. Uznanie temu wnioskodawca nie przeciwstawił żadnych dowodów, choć to na nim spoczywał w tym zakresie obowiązek procesowy. Wyjaśnienia ubezpieczonego są bowiem niejednoznaczne (zasłonił się niepamięcią). W tych

okolicznościach Sąd Okręgowy miał prawo uznać, że dokument badania z dnia 29 listopada 2007 r. był mu znany, a z przyczyn leżących po jego stronie nie został dołączony do materiału dowodowego w toczącym się uprzednio postępowaniu. Rozumowanie to nie jest dowolne i nielogiczne, a argumenty przedstawione w zażaleniu nie zmieniają tej oceny. Wobec tego, Sąd Najwyższy nie ma podstaw do przyjęcia wersji prezentowanej przez skarżącego, a to oznacza, że nie doszło do naruszenia przepisów wskazanych w zażaleniu. Skoro u podstaw skargi o wznowienie postępowania leży dowód istniejący w trakcie poprzedniego postępowania, a strona obiektywnie oceniając mogła z niego skorzystać, to trudno uznać, że doszło do „wykrycia” środka dowodowego w rozumieniu art. 403 § 2 k.p.c. uzasadniającego wznowienie postępowania. Nieziszczenie się przesłanki warunkującej skargę stanowi podstawę do odrzucenia nadzwyczajnego środka odwoławczego na podstawie art. 410 § 1 k.p.c.

Przedstawione okoliczności świadczą o konieczności oddalenia zażalenia (na podstawie art. 394¹ § 2 i § 3 k.p.c. w związku z art. 398¹⁴ k.p.c.). O kosztach postępowania zażaleniowego rozstrzygnięto, kierując się zasadą z art. 98 § 1 k.p.c. i art. 99 k.p.c.

as